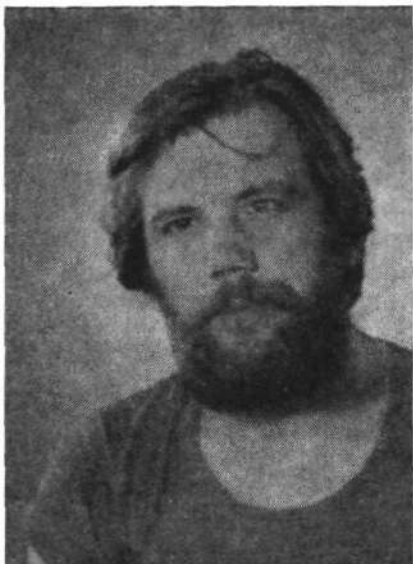

Franjo
Francič

Na poti, pred rojstvom in pred smrtjo, mimo besed, otrok,
poljubiš zemljo, ona bo objela tebe.

PADLI ANGELI

Žanješ svinčene čase. Pa so bile majske češnje? Se spomniš golih dni?
Ne moreš pozabiti belih, blaznih noči? Kdo bo fragmente tkal? Kdo bo
jokal, kdo se bo smejal?

Kloven sva jaz in ti. Ne bomo stopili na ono stran. Predaš se toku,
šum valov preglasi krike.

Pozabili smo na pravljice.

Ne znamo več jokati. Morda ne čutimo več.

Okostje galeba na skalah.

Molil bom, ne ubijal.

Za vse.

A najprej zase.

VAJE IZ KRIČANJA

Sedimo v beznici in pijemo. Mi trije. Aleša ni. Včeraj, mislim, da
je bilo včeraj, je odšel. Tako, ni ga. S pepelom je izpisal: BARBARA.

Nobene Barbare ni poznal. Tudi mi ga nismo poznali. Njegova mati nam je prepovedala, da bi se udeležili pogreba. Že tako je dovolj sramote, si je mislila. Videl sem tisto pokromano žaro in zlat napis. Ustavim se sredi množice in zakričim. Kričim, kričim.

Mnogo let kasneje sem te srečal. Isti ozek obraz, brada, oči. Vprašal si me, kako živim. Zamenjal bi s tabo, sem mu odgovoril. Ne govori tako, je nadaljeval, toliko tega sem zamudil. Ne vem, ne vem, sem rekel. Aleš se je odzibal nekam v temo.

Po tistem se je pojavil še nekajkrat. Vedno mlad, melanholičen in tih. Zdaj zakričim samo pred prepadom.

TUJOST

Tistih otokov, o katerih smo sanjarili, ni. Tudi čarobnih ključev ni, nič ni s čarovnijo, magijo. Zdaj žive instant legende. Mnogo tega ostaja na površini, a zakladi so v globini.

Nekoč smo vsaj čakali karavane. Drugače bo, mora.

Zdaj pa, groza vsakdana.

Kdaj smo zadnjič skupaj peli?

Kot jamski ljudje.

Srečamo se, brez besed, razidemo se, brez besed.

MARŠ, MARŠ!

Ne vem, kdaj se je zgodilo. Drug mimo drugega živimo. Nobenih pisem, skope besede. Niti zakričimo ne več. Tihi, otopeli sedimo na klopeh in opazujemo otroke pri igri.

Od nekje se priklati potepuški pes.

— Marš, marš, ga podimo.

Kot stare spomine.

MOJI PRIJATELJI

Prvi se je zgubil nekje v Franciji.

Drugi se zapija, da zabriše svet.

Tretji čepi v arestu.

Četrty seme trosi, ponavlja enako pot sovraštva.

Peti je klošar, ne čuti več.

Šesti potuje, nikjer ni doma, povsod tujec.

Sedmi je storil samomor pred leti.

In ko se zberemo, čudna družčina, samo žvenket kozarcev in kosti.

TUUTUU ...

Bilo je maja. Prijatelj se je ubil z avtomobilom. Bil je nenavaden človek za te čase. Poln energije, veselja, smeha. Ničkolikokrat sva se ponoči vozila po primorskih vaseh. Pela sva.

Dva meseca po njegovi smrti smo praznovali četrti rojstni dan sina, ki pozablja na svojega očeta.

Za darilo so mu kupili tri blesteče se kovinske avtomobile.

In ko grem do grobov v cipresinem gaju, vidim otroka, ki kriči:
— Tuutuu ...

A poje ne.

Janko
Ferk

Ob smrti nekega človeka

I.

Nikoli nisem rekel, da je mož človek.

II. NJEGOVA ZADNJA VOLJA

Nekega večera je T. — od večine zapuščen in ponižan — umrl. V trenutku se je predal smrti. Od trenutka do trenutka. Kot da je njegov obraz naenkrat zadelo ne pričakovano.

Vrgli so T. ja v poceni krsto.

Ob mrtvem padcu v leseno omaro je njegovo telo prišlo v napačno lego — ležal je zleknjen na hrbtu. Kmalu po njegovi smrti so iskali njegovo oporoko. Človek, ki se je po naključju pridružil brskanju, je neposredno z roko in svojimi prsti segel po nečem in zaznal kos papirja, ki ga je kratko in ostro opazoval. Bral je besedo »testament«, ki je bila z neokretno in siromašno pisavo postavljena tja. In nato še »Moja zadnja volja je, da bom pokopan na trebuhu ležeč — v krsti kot v grobu. Mojo dobro srajco dobi moj prijatelj, ki je župnik ...« V prostoru postopajočim sorodnikom se je zaglusilo, strgali so tistemu, ki je bral oporoko iz rok in pri tem raztrgali